

HELLSINGLAND UNDERGROUND -UNDERSTANDING GRAVITY - BIOGRAFI

Det här blir ingen reklamtext maskerad till biografi. Jag kommer endast berätta sanningen, hur skruvad den är verkar, om hur den här plattan blev till. Inget annat.

Det är den 21 september 2012.

Vi har två dagar tidigare släppt *Evil Will Prevail* och har denna kväll en stor releasebalans på **Bryggarsalen i Stockholm**. Stämningen är fantastisk. Vi är lika förvånade och glada som alltid över hur många fans vi verkar ha. Riktiga fans. Om några veckor ska vi ut på en två veckors Tysklandsturné. Vi är otroligt förvåntansfulla. Plattan får fantastiska recensioner överallt. Saker och ting verkar lovande. Men från och med nu ska allt börja gå käpprätt åt helvete.

Den 9 oktober skulle vi egentligen suttit i vår buss på väg till turnépremiären i Berlin. Istället ligger jag i soffan hemma i **Ljusdal** och stirrar tomt upp i taket. Vi har dagen innan avresa blivit tvungen att abrupt ställa in hela turnén och avsluta samarbetet med vårt tyska bokningsbolag, med omedelbar verkan. Vi har blivit lurade. De har sagt att det finns pengar som inte finns. Det skulle blivit en ren förlustaffär visar det sig. De påminner om ett kontrakt och hotar med stämning. Jag påminner dem om att vi aldrig skrev på och skickade tillbaka kontraktet. "Scheiß!" För första gången i mitt liv har min slarvighet lönat sig. Jag filmar när jag håller det icke påskrivna kontraktet i min hand och eldar upp det. Tänker lägga upp det på YouTube och skicka länken till bolaget, men är för låg för att orka.

Istället för höstturné, vårturné och festivalsommar nere i Europa, händer absolut ingenting. Det är försent att boka en Sverigeturné under hösten och allt bara faller platt till marken och luften går ur hela bandet. Några spridda gigs här och där. Självt hamnar jag i en svår depression som jag senare blir tvungen att söka hjälp för. Vad gör jag med mitt liv? Har jag kastat bort allt? Är det värt det? Vi har satsat rubbet och förlorat stort. Försöker tänka på att vi har musiken, varandra och den där gnistan som aldrig dör. Det är värt det. Det måste det vara. Men tvivlet och självhatet är nära att äta upp mig.

Vi gör en lyckad sverigeturné i **Rootsy's** regi i mars 2013. Och lite spridda gigs här och där. Ser fram emot spelningen på **Peace & Love** till sommaren. Men de går i konkurs. Vi spelar på Bråvalla istället. Gör några gigs med **The Temperance Movement**. Men inget känns egentligen riktigt kul förrän vi åker på Spanienturné, hösten 2013. Ett helt år efter den inställda europaturnén. En välbehövlig glädjeinjektion. Överlyckliga spanska superfans som vi aldrig träffat förr. Min depression botas på en strand i **Estepona**, av ett berusat bad i **Medelhavet** med hela bandet.

Men när vi kommer hem fortsätter eländet. Vi ryker ihop med vår käre manager över en skitgrej och hon ber oss dra åt helvete. Vårt nya distributionsbolag vägrar ge oss en enda avräkning på försäljning och vi ser varken till några returskivor eller pengar. Vi byter tillbaka till **Sound Pollution** igen. Hellre en sen utbetalning än ingen utbetalning alls.

Vi lär känna en ny manager som ganska snart berättar att han fixat in oss på en förbandsturné till ett av världens största band. Vi är minst sagt skeptiska. Men han har kontrakten säger han, de ska bara skrivas på. Men det kommer aldrig några kontrakt och allt är i princip taget helt ur luften och killen är helt klart mytoman. Spelningar som enligt honom är bokade existerar inte. Vi ber honom dra åt helvete. Gör några gigs i **Frankrike** och **Tyskland**.

I januari 2015 går vi in med en ny producent i en ny studio för att påbörja inspelningen av den här skivan. **Understanding Gravity** ska den heta. Det ska bli en slags temaplatta, rent textmässigt. Allt känns väldigt bra till en början, men Henning har börjat dyka upp mer och mer sällan på rep och i studion av olika anledningar. Han ställer in en del gigs, och vi blir tvungna att hitta ersättare. Han måste nog sluta. Han inser det säkert inte själv att han inte pallar längre, så vi blir tvungna att berätta det för honom. Han förklarar att han "inte längre har orken att gå igenom det kreativa kaos det innebär att spela i det här bandet". Och vi förstår honom. Verkligen. Under den här perioden funderar samtliga bandmedlemmar allvarligt på att hoppa av. Inklusive mig.

Inspelningarna läggs på is. Det låter väldigt bra men inte som vi tänkt oss. Den nye producenten försöker förstå vad det är vi är ute efter, men vi lyckas inte förklara. Det är för mycket kaos i bandet just nu. Vi har aldrig analyserat vår musik. Vi bara spelar den. Och vi vet när det känns bra. Ord är överflödiga.

Självrannsakan. Vad är det med oss som gör att vi driver folk till vansinne hela tiden? Hittar inga svar. Men kommer fram till att det egentligen bara funnits en enda person som själv är tillräckligt störd för att stå ut med oss. Han som spelat in alla våra plattor. Han som aldrig ger sig. Han som kan vara vaken i 37 timmar i sträck på en

diet av kaffe och cigg för att hitta det ultimata baskaggeljudet. Några enkla lösningar eller genvägar verkar inte funka för det här bandet. Så.

Vi blir tvungna att kasta oss handlöst ner i kaninhålet igen. Med **Martin Karlegårds** pannlampa som enda ljus. Jag har känt honom i över 20 år. Vi är båda fiskar. Har båda ADHD. Är båda tjurskalliga som fan. Men han är knäppare än oss alla tillsammans.

Vi hyr ett stort gammalt 1600-talsslott i **Sörmland. Ökna Slott**. Flyttar in på Valborgsmässoafton och stannar i tio dagar. Allt börjar helt plötsligt kännas fantastiskt. Hela bandet spelar in live tillsammans i slottets största sal. Dygnet runt. Vinet och inspirationen flödar. Alla säger att det spökar, men vi är för uppslukade av musiken för att märka något. När vi kommer ut igen har det hunnit bli sommar. Allt känns grymt.

Under inspelningen har vi pratat med en ny keyboardist, Thomas Petterson. En gammal vän från Ljusdal som hoppat in för Henning vid ett antal tillfällen. Han befinner sig dock i Kina för tillfället och kan inte närvara. Han har dessutom inte hört en enda ny låt, så det kommer ta lite tid innan han hinner få ner allt på tape. Men i början av september är allt klart. Det låter grymt Martin Karlegård bedömer att det kommer ta ungefär två veckor att mixa låtarna.

Det går två veckor. Tre, fyra, fem och sex. Martin säger att han hittat en massa fel med inspelningarna. Fel som han inte upptäckt tidigare. Och ingen annan hört. Han berättar samtidigt att hans vänstra arm är helt bortdomnad. Han käkar antidepressiva i kombination med den starkaste ADHD-medicinen man kan få på laglig väg. Sitter i studion i 40 timmar i sträck. Sover 1,5 timme och drömmer att han är inne i en dator och surfar på ljudkurvorna till våra låtar. Vi anar oråd. Är han på väg in i en psykos? Inspelningarna låter bara sämre och sämre för varje ny mix. Ibland blir det lite bättre för att genast låta ännu sämre. Är han verkligen ett galet geni som vi hittills trott? Eller är han bara galen? Vi bråkar. Hotar med att han inte får betalt om han inte levererar en platta snart. Han svarar på Engelska: Money is not an issue. I am beyond that. Vi bråkar ännu mer. Undrar vad fan han håller på med. Han har ju kidnappat vårt barn. Han ber oss dra åt helvete. Vi ber honom dra åt helvete. Sådär håller det på ända in i december och vi har nästan gett upp hoppet om att det någonsin kommer låta så bra som det gjorde där på slottet. Det kommer mixar med titlar som "As Dreams Go By Mix #76" o.s.v.-Samtidigt gillar Wild Kingdom vad de hör. Så mycket att de erbjuder oss ett skivkontrakt mitt i allt kaos. Stressen är påtaglig. Vi har även skrivit på för ett danskt management/ bokningsbolag (SSM Music) som det känns väldigt bra med. Små glimtar av ljus mitt i allt. Men den kommande europaturnén, som först skulle börja i november när plattan skulle varit ute har skjutits upp till januari. Sen februari. Mars. Och till sist april.

Men så plötsligt får jag ett samtal från Karlegård. Inte mitt i natten som man är van vid: yrandes om oscillator-effekter, fas-fel och annat som man inte fattar ett piss av, utan mitt på en lördagseftermiddag. Han låter annorlunda. Inte lika manisk. Berättar att han mår bättre. Plattan var nu färdigmixat och mastrad och samtliga var egentligen rätt nöjda. Han begär då en vecka till för att mixa om hela plattan och vi går med på det. En vecka mer eller mindre spelar ingen roll i det här läget. Efter en vecka får vi de nya mixarna. Och jag gråter av lycka. Det låter makalöst. Som det lät när alla tyckte det lät fantastiskt, där på slottet för 6 månader sedan. Stökigt och opolerat. Mer som vi låter live. Precis som vi ville.

"Jag var tvungen att gå en lång omväg för att hitta hem. Men jag hittade ritningarna. De låg och skräpade i ett hörn under en dammig gammal koffert, 14 mil in i den nordvästra tunneln där nere i kaninhålet. Men det är lugnt. Jag har ju min pannlampa, som du vet" säger han.

"Understanding Gravity" släpps den [1 april, 2016](#). Det är en temaplatta. Typ. Exakt vad den röda tråden är skulle jag kunna hålla ett långt föredrag om, men jag vill inte förstöra folks egen uppfattning om vad den handlar om. Men jag tror att slutsatsen jag försökt få fram är ett nytt sätt se på saker. Att inte ta livet så allvarligt. Om man tänker på det som ett stort skämt emellanåt så blir det lättare att ta sig igenom det. I alla fall för mig.

Peace, Love & Hellsingland,

Charlie Granberg, Ljusdal, Hälsingland, 2016-01-10

PS. 2016 firar HU 10 år som band. Vi kör säkert i 10 år till.